Tahle píseň je čisté zlo. Anebo čistá láska, záleží na tom, z jakého úhlu na ni nahlížíte. Tedy z jakého ji posloucháte, samozřejmě.

Z mého pohledu je o závislosti; tušil jsem to vždycky, ale po událostech, kterých jsem byl nedávno svědkem, mi tenhle názor už nikdo nevyvrátí. Po událostech a především po vyprávění mého přítele Walta. Já tu píseň znám, ale on ji prožíval. Všechno, o čem se v ní zpívá, měl z první ruky.

Když zavřu oči, vidím koncertní pódium; žena v černých šatech a zlatém plášti svým hypnotickým zpěvem ovládá publikum, přičemž ona sama je ovšem ovládána někým ještě silnějším. Nikdy mi ten pohled nezmizí z hlavy, stejně jako se nikdy nezbavím tónů, které jsou schopny vzít člověka za límec a nemilosrdně ho protáhnout podzemím města a hned pak ho vynést do oblak. Tohle někdy hudba dokáže a těžko byste našli pádnější důkaz, než právě titulní píseň z *Fantoma opery*.

Já ji kdysi miloval, ale teď ji nenávidím, a přesto ji poslouchám ještě častěji než dřív. Je to jako stále dokola si odloupávat zasychající krvavý strup, bolí to, ale nejde tomu odolat. Mám před očima tváře lidí, a především jejich příběh, který mi už nikdy nedovolí pohlížet na tu píseň jen jako na *prostou hudbu*.

Teď, když je po všem, cítím snad ještě větší mizérii, než ve chvíli, kdy jsem se stal nedobrovolným účastníkem vyvrcholení těch tragických událostí. Vím, že to časem přejde, ostatně jako všechno v životě, ale přesto…

Koukám teď kolem sebe jinýma očima. Možná nevidím víc, než jsem viděl dřív, ovšem snažím se na věci nahlížet pozorněji. Lidem, které jsem znal, už nepomůžu, ale třeba to něco přinese aspoň mně samotnému.

1.

Muž na kovovém kavalci upíral oči na člověka, který se nad ním tyčil. Připadal mu… Obrovský.

Věděl, že musí něco říct. Že se musí postavit tomu, co od něj právě slyšel.

„To neuděláš," zachraptěl.

„Ale jo," uslyšel odpověď, „Uříznu ti ruce i nohy pilou, jednu po druhé. Jako jsem to udělal tomu, který tady ležel před tebou."

Matrace byla nasáklá krví. Cizí krví. Muži, který byl k pryčně přikurtován, připadalo, že se v ní topí.

„Ještě předtím ti kleštěma strhám nehty, naliju ti benzin do očí a zapálím ho. Fakt myslíš, že to neudělám? Rozhlídni se kolem a ukaž mi někoho, kdo mi v tom zabrání."

V místnosti byli sami dva, kat a jeho oběť, pavouk a moucha. Ale ani jeden z nich nebyl vítěz, oba svůj boj už dávno prohráli. Ležící muž měl zápěstí i kotníky připoutané ke kovové konstrukci postele. Ruce natažené za hlavu, nohy od sebe. Netušil, kde je, ani jak se tam dostal. Když se probudil, byl už znehybněný. Neměl roubík, zkoušel křičet, ale k ničemu to